

[Skræppenborg-Nielsen.]

hos kvæg og andre dyr, når vinden spiller ind — og det gør den jo tit i det blæsende Danmark.

Hvad der er værre: ved vindens hjælp kan giften også komme ind i private haver og derved medføre fare for mennesker, også når de mindre stærke giftmidler anvendes, og forbigående sygdom hos mennesker følger da af og til efter. Der er allerede ikke så få eksempler herpå.

Jeg kender langt fra alle anvendte sprøjtegifte, kun ved jeg, at der findes sprøjtegifte, der går under betegnelsen „de gule midler“. De gule midler har til formål at ødelægge visse ukrudtsplanter, og de ødelægger dem simpelt hen ved at svide dem af. Den skade, disse gule midler gør på fugle og de små pattedyr, der skjuler sig i de forskellige afgrøder, må betegnes som groft dyrplageri. Hvad er det nemlig, der sker? Der sker det, at de fugle og pattedyr, der i udsprøjtningsøjeblikket skjuler sig i afgrøderne, søger at undvige ved at løbe bort. Derved får de svidemidlet ind i øjnene, der smertefuldt brændes ud, og dyrene bliver helt hjælpeløse og går til grunde efter svære lidelser.

Af det, jeg her allerede har givet udtryk for, skulle der egentlig være mere end nok, der berettiger en tilbunds gående undersøgelse af disse forhold.

Vedrørende det andet, skader på mennesket, ved at mennesket optager rester af de anvendte gifte gennem føde, ja, så ved jeg vel, at netop dette spørgsmål er et af de mest omstridte. Spørgsmålet er omstridt, fordi det ofte er vanskeligt rent umiddelbart at se sammenhængen mellem årsag og virkning. Men at mange forskere verden over i lang tid har søgt at klarlægge forholdet og allerede har kunnet påvise en vis sammenhæng, er dog en kendsgerning, som ingen kan komme uden om.

Af de mange risici og farer for den menneskelige organisme m. v., som sprøjterester kan medføre, skal jeg blot nævne nogle enkelte.

Først lidt om DDT-virkningerne, stammende fra DDT og andre midler, der hører til samme gruppe. Lad mig sige det sådan: de øjeblikkelige skadevirkninger i små mængder er yderst ringe, men — og her kommer vi til det farlige — ved en gradvis ophobning af giften i den menneskelige organisme, der har en meget ringe evne til at skille sig af med giften igen, kan følge svækkelse, ligevægtsforstyrrelser, katarer, sløvhed m. v.

Nu ligger det heldigvis således, at netop dette område er så godt udforsket, at det næppe er her, man i særlig grad har behov for et stort forskningsarbejde. Så meget mere er der grund til en snarlig indførelse af meget grundige kontrolforanstaltninger til undersøgelse af DDT og lignende rester i fødemidlerne, både de vegetabiliske og — ikke mindst — de animalske, idet giften med foderet kommer ind i dyret og koncentrerer sig i de dyriske produkter.

Endvidere: et grundigt forskningsarbejde synes påkrævet med henblik på adskillige giftmidlers indflydelse på arvelighedskræfterne. Flere forskere har allerede påvist, at visse af sprøjtemidlerne har et vist tilhørsforhold til samme kemiske gruppe som thalidomid, det stof, der allerede er nævnt i dag. Og hvad stoffet thalidomid angår, så kender vi jo nu desværre virkningerne af det alt, alt for godt. Tusinder af forkrøblede børn rundt om i verden er fulgt i dette stofs kølvand, fordi man ikke vidste nok om, hvad brugen af dette stof kunne medføre.

Alene den kendsgerning, at sådanne substanser tilføres vore fødemidler, er, så vidt jeg kan se, tilstrækkelig tungtvejende til at begrunde et krav om en tilbunds gående undersøgelse også af dette forhold samt et krav om en vidtgående kontrol med sprøjtefristernes overholdelse, så længe disse lidet betryggende midler overhovedet er tilladt.

Yderligere: mange forskere har allerede påpeget, at adskillige, muligvis de fleste, af de anvendte giftstoffer har en hæmmende indflydelse på iltskiftet i organismen. Dette